

maa ikke glemme, at i 1920 havde man heller ikke en Periode umiddelbart bagved sig, som var saa særdeles indbringende for en hel Del Arbejdere. (*Wilmann:* Det var i 1921.) Ja, ja, men i 1921 havde man ikke en saadan Periode bag sig, Aaret 1920 var ikke saa særdeles indbringende, og med Hensyn til Betaling af Skat kommer det jo i og for sig heller ikke saa meget an paa, om den foregaaende Periode har været god, men mere, om den Periode, hvori Skatten skal betales, er god; for det er jo en beklagelig Kendsgerning, at Opsparingen i hvert Fald indenfor de Kredse, hvor Skatterestancer giver Anledning til Slettelse, er saa fuldkommen minimal. Det har for saa vidt overhovedet intet at sige, hvad disse Mennesker har haft forud; det kommer kun an paa, hvad de har i det Øjeblik, Skatten skal betales.

Altsaa, jeg maa hævde, at efter al menneskelig Beregning viser Byraadsvalgene klart, at Tilbøjeligheden til at stemme socialdemokratisk i hvert Fald ikke er stigende, men, som jeg bemærkede til Slut i mit første Indlæg: er man virkelig af den Overbevisning, at Vinden bærer saa overmaade med for Socialdemokraterne, har jo Regeringen til enhver Tid i sin Haand at faa dette konstateret. Og var nu end det ærede Medlem Hr. Rode, i sin Mund, tilbøjelig til at sige, at man vilde lade ethvert Ministerium sidde sin Tid ud, kan det da ikke benægtes, at det socialdemokratiske Parti lige fra den Dag, snart sagt, da Ministeriet Neergaard kom til Verden, ved enhver mulig og umulig Lejlighed har krævet at faa Valg saa snart som muligt, saa for dette Parti kan det dog kun være behagelige, kendte Toner atter at høre Kravet om snarest muligt at faa Valg.

Til den højtærede Finansminister har jeg efter det, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har sagt, særdeles lidt at sige. Den højtærede Finansminister kan efter mine Begreber ikke komme udenom det Faktum, som blev nævnt af mig i mit første Indlæg og nævnt igen af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at den Balance, vi her har paa Finansloven, udelukkende bygger paa de Skattelove, som blev vedtaget under Ministeriet Neergaard. Den højtærede Finansminister kan heller ikke være blind for og bør ikke være blind for, at den Balance, som nu opstilles i Kraft af den nye Regnskabsform, ikke kan sammenlignes med den Balance, som man tidligere regnede med. Den højtærede Finansminister kan saa mene, at man tidligere gav for meget ud til f. Eks. offentlige Arbejder og der-

igennem anstrengte Statens Kassebeholdning ud over, hvad der svarede til Indtægten. Det er jo den Slags, man kan sige, men jeg maa hævde, at det er den Slags, man i saare ringe Grad i Virkeligheden selv er Herre over. Skulde man komme til at staa overfor en alvorlig Arbejdsløshedsperiode, er dog sikkert alle klare over, at saa kan dette at indskrænke sig til visse bestemte Arbejder ikke opretholdes, saa maa der sættes flere Arbejder i Gang. Og det nuværende Regeringsparti kan jo dog vanskelig have glemt, at den Gang Ministeriet Neergaard sad, og det paa en Tid, hvor der i hvert Fald til Tider var ganske overordentlig stor Arbejdsløshed, var Socialdemokratiet afgjort at finde blandt dem, der krævede store offentlige Arbejder, og Følgen deraf maatte jo blive, at Kassebeholdningen svandt ind.

Den højtærede Finansminister vender tilbage til den mærkelige Tankegang, at vi fra vor Side skulde beklage os over, at de Forslag, som er fremsat med Hensyn til den direkte Beskatning, ikke er revolutionære nok. Jeg har flere Gange, mener jeg, nævnt overfor den højtærede Finansminister, at dette er en fuldkommen bagvendt Tankegang. Det, vi siger om de Forslag, som er forelagt, er kun dette, at disse Forslag viser, at den siddende socialdemokratiske Regering ikke mener at turde gaa videre, i hvert Fald ikke gaa nævneværdigt videre med den direkte Beskatning; end man allerede er gaaet, og det er dette Faktum, jeg sammenholder med de stærke Raab forud for Valget, gaaende ud paa, at den direkte Beskatning blev brugt alt for lidt. Det er dette, jeg hævder er saare inkonsekvent og afgjort viser, at det Valgrundlag, man havde i 1924, paa dette Punkt saavel som med Hensyn til Valutaspørgsmaalet i Virkeligheden byggede paa en fuldkommen falsk Fremstilling.

Efter de Udtalelser, der er fremsat om Valutaspørgsmaalet af min Partifælle, det ærede Medlem Hr. Lange, skal jeg overhovedet ikke komme ind derpaa, men skal til Slut kun fremsætte et Par Bemærkninger til den højtærede Statsminister. Jeg skal naturligvis gerne tilgive den højtærede Statsminister, at han paa Grund af Arbejde i Landstinget ikke kunde være til Stede her i Folketinget. Havde den højtærede Statsminister været til Stede, er det da i hvert Fald muligt, at han vilde have opfattet mine Ord paa en noget anden Maade end den, hvorpaa de blev citeret.

For det første har jeg ikke sagt, at den højtærede Statsminister har handlet